

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE CELLISTE

Een volkse tragikomedie in vier scènes

door

1880
Karel Smets

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1996
Nr. 2317

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE CELLISTE* op te voeren moet de naam van auteur *KAREL SMETS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/025
ISBN- 978- 90-385-04407

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Karel Smets
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONEN

3 dames - 2 heren

MELISSA

NICO, haar man

FRANCOIS, haar vader

MARIETTE, haar moeder

YOYO, de celliste

Het spreekt voor zichzelf dat bijzondere aandacht zal worden besteed aan een perfect getimede klankband bij de opvoeringen.

Het decor : links de achterkant van een gewoon huurhuis, met ramen die kunnen worden verlicht bij avondscènes en een deur naar de binnenvertrekken. Het grootste deel van het podium bestaat uit een koertje, annex tuin, waarvan het beginnende gras eventjes zichtbaar wordt.

SCENE EEN

(Hittegolf. Een achterkoertje van een volkswijk. De zon schijnt hevig op de scheidingsmuur achteraan het podium. Het koertje is slecht geplaveid. Er staan her en der kartonnen dozen van de aan gang zijnde verhuis. Tegen de muur een knalgele strandstoel, ernaast zonnebrandprodukten en een blasterradio. Er klinkt keiharde muziek, genre Tien om te Zien. Links vooraan een deur die naar de keuken en de andere vertrekken leidt.)

MELISSA : *(gekleed in een bain de soleil)* En ik heb nog zo gezegd dat die biscuits in gazettenpapier moesten ingepakt worden. Mijn moeder krijgt een hartaanval als ze het weet. *(ze komt op met gebroken herderinnetje)* Misschien kan ik de stukken nog aan elkaar lijmen. *(ze kijkt er even naar en gooit ze dan in de vuilnisbak)*

NICO : *(off stage)* Ik ben blij dat ik er vanaf ben. Wie geeft er nu biscuits als cadeau voor een verhuis? En als cadeau voor Nieuwjaar? En voor elke verjaardag? *(Hij komt op met een nog niet uitgepakte doos)* Ja zeg, en met zo'n weer. *(gaat in zijn broekzak en ontstopt een flesje bier)* Wat zijt gij van plan, Melissa? Een beetje Côte d' Azur spelen terwijl ik mijn rug aan 't verrekken ben?

MELISSA : Hoeveel dozen zijn er nog?

NICO : In de keuken staan er zeven. En ze zijn niet van plan te bougeren. Dat maakt dus twaalf.

MELISSA : Twaalf?

NICO : Ja, mijn zoeteke. Zeven... *(telt op het koertje)* acht... negen... tien... elf... twaalf.

MELISSA : Nog goed dat ge uw rekenmachine niet hebt moeten gebruiken.

NICO : *(kijkt naar de dozen, leest het opschrift)* Glazen. Bibelots van mama. Onderleggers. Stripverhalen. Brol? Waarom verhuist gij brol?

MELISSA : Dat zijn dingen waar ik zo niet direct weet wat ik er mee moet doen.

NICO : Gooi ze dan weg.

MELISSA : Geen sprake van. Ik zal dat eens sorteren als ik op mijn gemak ben. En blijf er maar uit. Er zitten souvenirs in van mijn jeugd. Foto's. Daar hebt gij geen zaken mee.

NICO : Ik zie ze voor mij. Melissa met pa en ma. Melissa op de schommel. Melissa doet haar eerste communie. Melissa doet haar plechtige communie. De eerste maandstonden van Melissa. De eerste vrijer van Melissa.

MELISSA : Gij waart mijn eerste vrijer, Nico.

NICO : Het is geen grote achteruit, hé? (*begint te stappen om te meten*) Alhoewel, dat stukje hof ziet er interessant uit. (*kijkt in de zaal*) Er groeit alleen een beetje te veel mos in dat gras.

(*de telefoon gaat*)

MELISSA : Hallo? Wablief? Misjoe? Nee, dat zal een vergissing zijn, meneer. Hier woont geen Misjoe, nee. (*legt neer*) Wat doet ge?

NICO : De vierkante meters tellen.

MELISSA : Ik schat twintig.

NICO : Dat bestaat niet. Dat is veel kleiner. Onze living is groter. Hoe groot is onze living?

MELISSA : Achtentwintig vierkante meter.

NICO : Ah ja? Het is in elk geval een stuk beter dan op het achttiende in de stad. Hier kunt ge u tenminste bewegen. (*loopt een paar rondjes*)

MELISSA : Hoe kunt ge? Met zo'n hitte. (*ze smeert zich in met zonnebrandolie*)

NICO : Een mens moet fit blijven. In conditie. (*pompt op de grond*) Eén, twee, drie, vier... (*valt uitgeput neer*)

MELISSA : Kijk wat minder TV en video, ge zult het dan misschien uithouden tot tien.

NICO : Weet ge wat het is met u? Gij kunt nooit verdragen dat een mens eens iets doet, eens uit zichzelf wil springen. Gij hebt op alles kritiek, gij.

MELISSA : Het is toch waar. Overdag zit ge in uw videotheek tussen al die bullshit. Rocky en Jean-Claude Van Damme en 's avonds brengt ge al de nieuwe cassettes mee om ze te bekijken.

NICO : Ik wil weten wat ik aan de mensen verhuur.

MELISSA : De mensen weten op voorhand wat ze komen halen bij u.

NICO : Het is mijn broodwinning, Melissa.

MELISSA : Uw blootwinning, ja. (*ze gaat naar een doos vol video's en begint te lezen*) Stoeipoes in HongKong. Zij die wijd geschapen zijn. Tiroler kutjes in de sneeuw. Verdomme, die moeten het ook niet warm hebben. En hier: Een vlog over het koekoeksnest. Dat ziet er niet van hetzelfde genre uit. Moet dat trouwens niet een vlieg zijn?

NICO : EEN vlog over het koekoeksnest. Dat is het Nederlands voor One flew over the cuckoo's nest. Met Jack Nicholson.

MELISSA : Is dat die slechterik van Batman?

NICO : Ja, die met zijn wit gezicht en rouge baisier op zijn lippen.

MELISSA : Ik kan die vent niet verdragen. Hij heeft een gezicht om nachtmerries van te krijgen. Zo een slechterik. Ik krijg er de kriebels van.

NICO : Van kriebels gesproken. *(Hij gaat naar haar toe)* Hebt gij er nog?

MELISSA : Laat me gerust, Nico. Hou er mee op alstublieft. Ge staat in mijn zon. Straks komen ma en pa binnen.

NICO : *(laat haar los)* Wat komen ze eigenlijk doen?

MELISSA : Kijken hoe we het stellen in ons nieuw huis.

NICO : Jaja, ik ken uw pa. Hij zal weer zijn materiaalbak mee hebben. 't Zal weer niets goed zijn. Hij zal weer alle vijzen vastzetten die ik er in gedraaid heb. Godverdomme, dat is een uitvijzer.

MELISSA : Ge bedoelt een invijzer.

NICO : 't Kan mij niet schelen. Hij heeft alleszins een vijs los, die pa van u.

MELISSA : Ge zijt jaloers, hé?

NICO : Jaloers op wie?

MELISSA : Op mijn pa. Omdat hij veel beter is met zijn handen dan gij.

NICO : Ieder zijn stiel.

MELISSA : Wat is uw stiel?

NICO : Video's verhuren, tiens.

MELISSA : Porno, ja.

NICO : Zie, ik krijg daar iets van, hé. 't Is niet omdat ik een hoekje in mijn winkel heb met een beetje blote dinges, dat ge conclusies moet trekken die niet juist zijn. Ik zit de hele dag gereed om iedereen ter wille te zijn. Er zijn er die films komen huren waar gij geen flauw vermoeden van hebt, jong. Moeilijke films, films met inhoud, dinges bijvoorbeeld, de Cello.

MELISSA : Wat?

NICO : Was dat wel de Cello? Ik weet het niet meer. Het had in elk geval iets te maken met een instrument ...

MELISSA : De fluit. Dat is iets voor u.

NICO : Nee, nee. Het was een serieus instrument. De Piano, ja, dat was het, De Piano.

MELISSA : Een cello, is dat zo'n grote viool?

NICO : Ja, een beetje groter dan een gewone viool en ge moet dat tussen uw benen pakken.

MELISSA : Gij moet toch altijd gemeen doen, nietwaar?

NICO : Heb ik iets verkeerd gezegd misschien? Of denkt ge dat ge zo een cello onder uw kin kunt krijgen?

MELISSA : 't Is al goed. Maak u eens nuttig en haal de haardroger naar buiten. Mijn ma zal willen dat ik een permanent in haar haar leg.

NICO : Waarom kan die niet gewoon naar het salon komen, zoals iedereen? En tussen haakjes, betaalt zij als ze haar haar laat doen? Nee, zeker?

MELISSA : Gij geeft toch ook video's voor niets mee aan uw broers en aan uw pa.

NICO : Oude video's, ja. Die niemand nog huurt, gelijk De familie Trapp in de oude versie met Ruth hoe heet ze nu weer... Het heeft iets te maken met vogels... nachtegaal, mus, nee dat is Connie, merel, leuwerik dat is het. Ruth Leuwerik. En al die films met Richard Burton. Die krijgen ze eens voor niets mee, ja, er is toch geen mens die er iets van verstaat.

MELISSA : Voor niets gaat de zon onder. En daarbij, ik doe met mijn ma wat ik wil.

NICO : Ge bedoelt dat gij doet wat zij wil, zeker. Waarom zou ze anders elke dag aan de telefoon hangen?

MELISSA : Van de telefoon gesproken, ik moet de bakker nog bestellen. *(ze gaat naar binnen en komt met de draagbare telefoon buiten, ze draait een nummer dat ze afleest van een kaartje)* Hallo, bakkerij Tompoes? Meneer, zou dat nog gaan om een taart te brengen? In de Verloren Broodstraat nummer 13. Wat? Nee, ge spreekt niet met Misjoe. Wij zijn nieuw hier, dat zal waarschijnlijk de vorige huurster geweest zijn. Ja, die is verhuisd, want wij wonen hier nu... Voor vier personen en zoudt ge er iets kunnen op schrijven? Met chocolade, ja. Hartelijk welkom in huisje weltevrete. Kunt ge dat niet op een taart voor vier personen krijgen? En alleen Huisje Weltevrete? Ja, doet uw best. Verloren Broodstraat 13. Bedankt. *(tot Nico)* Heeft er hier vroeger een Misjoe gewoond? De bakker scheen die goed te kennen. Hij zei dat ze in de dienstensector werkte en begon dan vet te lachen. Wat zou hij daarmee bedoelen?

NICO : 't Was misschien ook een coiffeuse. *(lacht vet)*

MELISSA : Plezant, wreed plezant.

NICO : Wat hebt gij eigenlijk vandaag? Ik mag niets zeggen of ik krijg een scheve.

MELISSA : Ik ben moe van die verhuis, waar gij nota bene niet te veel voor gedaan hebt.

NICO : Nee? Wie heeft er al die biscuits en die bibelots ingepakt? Gij misschien?

MELISSA : Nee, gij ! Er is er trouwens een van kapot. *(ze gaat naar de vuilnisbak en haalt er de stukken uit)* Kijk maar wat ge ermee gedaan hebt, onnozelaar, in stukken vaneen. Als mijn ma dat ziet krijgt ze een beroerte.

NICO : Dat was misschien geen slecht gedacht. Ze zou hier dan niet alle vijf minuten staan voor haar permanent. 't Spijt mij dat ik er niet wat meer kapot gekregen heb.

MELISSA : *(woedend)* Dat doet gij graag, hé? Ruzie maken als ge weet dat mijn ouders naar hier komen? Ge laat u weer aan uw schoonste kant zien, he, ambetanterik.

NICO : Gij zijt begonnen.

MELISSA : Laat mij gerust! *(ze gaat zitten in de strandstoel en zet de muziek keihard aan. Nico verdwijnt naar binnen. Melissa zet de muziek plots zachter)* En ik heb u al tien keer gevraagd een waskoord te spannen voor mijn was. Ik zal weer veertien dagen mogen wachten zeker? *(muziek hard)*

NICO : *(off stage, antwoordt maar geen mens verstaat iets)*

MELISSA : *(muziek zacht)* Wat? *(muziek hard)*

NICO : *(roept)* Ge vraagt dat aan mij om mij te kloten, hé? Dat ge daarna weer kunt lachen met mij, samen met uw pa de bricoleur.

MELISSA : Gij hebt geen handen aan uw lijf, gij.

NICO : *(verschijnt eventjes)* Als ik u 's avonds in bed arrangeer, zoudt ge het niet zeggen.

MELISSA : Gemenerik !

NICO : Ik ga een beetje kijken naar 'Tiroler kutjes in de sneeuw', kwestie van een beetje af te koelen.

(Stilte, alleen de radio speelt een smartlap. Melissa zingt mee, een beetje droevig. Na een tijdje komt Nico te voorschijn.)

NICO : Waar moet die klottedraad van u hangen? *(hij heeft allerlei materiaal in zijn handen)* Hier? *(Hij begint een paar krammen in de muur te kloppen, ook aan de tegenovergestelde muur)*

MELISSA : Zo luid niet. Wat moeten de geburen wel denken.

NICO : *(klopt heel stilletjes)* Is 't zo goed? 't Zal wel een tijdje duren voor hij hangt, vrees ik.

MELISSA : Ik wacht al veertien dagen.

NICO : We zijn vandaag pas verhuisd.

MELISSA : Ik heb het al veertien dagen geleden gevraagd.

NICO : Ik zou een beetje naar hier komen met vier haken en een wasdraad zeker. De geburen zouden denken dat ik mij kwam ophangen.

MELISSA : Zie maar dat ge op uw vingers niet klopt, plantrekker.

NICO : Voilà zie, hij is geïnstalleerd. En ik heb al iets bij om op te hangen. *(hij haalt een sexy slipje van haar uit zijn broekzak en hangt het ding vast met twee wasspelden)*

MELISSA : Doe dat weg, onnozelaar. Waar hebt ge dat gehaald?

NICO : *(spottend)* Ik zie u zo graag dat ik altijd iets van u bij mij moet hebben.

(Hij weert haar af, er ontstaat een niet echt pijnlijke strubbeling. Plots verschijnen vader en moeder in de deuropening. Zij heeft een taart in de hand, hij zijn materiaalbak)

MOEDER : *(kijkt verwonderd naar Melissa, die haar slipje in de hand houdt)* Zijt gij iets van plan, misschien? Als we te vroeg zijn moet ge het zeggen, misschien kunnen we nog een toerke rond de blok lopen. Gewoonlijk doet pa zijn dutje achter het eten tot met een uur of drie, maar vandaag was hij een half uurke vroeger, want hij is gisteren vroeger dan gewoonlijk gaan slapen, meestal gaat hij om elf uur in zijn bed, maar gisteren was het - hoe laat was het, François - kwart over tien, want was weer niets op TV en daarmee was hij vroeger wakker en ge weet het, hé als hij wakker is, moet hij iets doen. Hij was van plan een paar oogvizen in te draaien tegen de muur van onze geuur, want die gaat een volière installeren met zebavinken en pyrussen maar ik zeg, alstublieft, François, ik weet dat ge niet kunt stil zitten maar doet dat morgen, want morgen moet hij niets speciaals doen en daarmee zijn we direct naar hier vertrokken en daarmee zijn we hier een beetje te vroeg, maar als we te vroeg zijn moet ge het zeggen, dan lopen we nog een toerke rond de blok. *(stilte)*

VADER : *(begint aan de wasdraad te trekken)* Hebt gij die wasdraad gehangen?

NICO : Nee, de kabouters. Kom binnen, allee buiten en zet u.

MELISSA : Pa, ma. *(kussen)* Hebt ge uw haar gewassen, ma?

MOEDER : Juist voor pa in zijn zetel begon te liggen, ben ik naar boven gegaan, want ik moest de was nog naar beneden brengen, een klein wasje van veertig graden, dat moet ook gebeuren, hé. En ik zeg binst dat ik toch boven ben, kan ik zowel mijn haar wassen, dan moet Melissa dat niet meer doen, maar ik verwachtte een telefoon van Marie-Rose, dat is die verpleegster van ons straat, die samen met mij macramé doet, die belt altijd rond halftwee en daarmee ben ik eerst naar beneden moeten gaan om de deur open te zetten van de keuken, want anders hoor ik de telefoon niet. *(stilte)*

NICO : En hebt ge uw haar gewassen?

MOEDER : Nee.

MELISSA : Maar ma, ik heb het u nog gevraagd.

MOEDER : Juist als ik er wilde aan beginnen, ging de telefoon, en ik ben dan rap naar beneden gelopen op mijn blote voeten want ik had mijn sletsen in de slaapkamer laten staan, als ik de was ging halen, en ik moest nog opletten, want mijn trap was geboend, en ik kom juist de keuken binnen als ik mijn scheenbeen stamp tegen die stomme stoel die we van tante Margriet gekregen heb en ik wrijf op mijn been want anders kan dat een erge blauwe plek worden. (*stilte*)

NICO : Wie was het?

MOEDER : Tante Margriet. (*de huisbel gaat*) Ik zal opendoen. (*Weg. Stilte. Iedereen kijkt richting deur.*)

VADER : Verwacht ge bezoek?

NICO : Ik niet. Gij?

MOEDER : (*Ze komt terug binnen, met nog een taart in haar hand*) Het was iemand met een taart. Ik ben bij de bakker hier wat verder geweest voor een taart om naar hier mee te brengen en hij vroeg mij of dat het voor een speciale gelegenheid was en ik zei ja, het is voor een verhuis. Ah, zegt hij, dan kan ik u een goed idee geven, voor hoeveel personen is het? Ik zeg voor vier. Hewel, zegt hij, we zullen er Huisje Weltevree op zetten, de mensen vragen daar veel naar. Er was zelfs iemand die wilde dat hij er Hartelijk Welkom in Huisje Weltevree op zette, maar ik zeg tegen hem, dat gaat toch niet op een taart voor vier personen. (*lacht. Stilte*)

VADER : Hoe hebt gij die krammen erin geslagen?

NICO : Met een hamer.

VADER : Hebt ge er pluggen in gestoken?

NICO : Wat?

VADER : Pluggen. Dat zijn van die dingen om een vijs goed vast te draaien, die dienen om... (zucht) Legt gij het hem eens uit, Melissa.

MELISSA : Pa, als ge denkt dat ze er niet goed in zitten...

NICO : Draait gij ze er dan in, hé. Melissa zegt altijd dat gij een goede invijzer zijt.

MOEDER : Ik sta hier nu met twee taarten in mijn handen.

MELISSA : Ik had er ook een besteld. Kom, ik zal de tafel zetten. (*ze gaat ermee het huis binnen*)

NICO : We hebben dan taart voor acht mensen. Misschien kunnen we de geburen uitnodigen.

(Plots, van over de muur komen de diepe, volle klanken van een cello aanwaaien. Iedereen is even verrast. Melissa komt vanuit het huis met de twee identieke taarten in de handen in de deuropening staan. Ze luisteren even.)

NICO : De Piano?

MELISSA : Nee, een cello die ge tussen uw benen moet pakken.

VADER : Wablieft?

NICO : Wat voor een muziekje is dat? Het trekt een beetje op We are the world.

VADER : Mia De Wulf?

MOEDER : Maar nee, François, een liedje van Tien om te zien.

VADER : Die zever. *(luistert naar de klanken van de cello)* Hewel, daar kan ik nu naar luisteren, zie. Dat heeft iets. Dat heeft iets van de klank van mijn trompet als ik de taptoe moest blazen in de tijd dat ik in het leger was. Alles werd meteen stil. En dat is goed voor een mens als het eens stil wordt. Er is al genoeg lawaai op de wereld. *(tot Nico)* De krammen die gij gebruikt hebt, gaan mijn dochter haar was niet lang kunnen ophouden, jongen. Ik heb gelukkig nog het een en ander in mijn materiaalbak liggen, dat zou kunnen dienen. *(de cello stopt)* O, het is gedaan met 't muziek.

NICO : *(gaat naar de blaster en zet keiharde muziek op)* Het is maar goed ook. Geef mij maar de top vijftig.

VADER : Ja, jongen, het is gelijk met die haken die ge hier ingeslagen hebt, hé, het is een beetje moeilijk voor u, nietwaar?

MOEDER : *(kijkt naar de identieke taarten die Melissa op de tafel zet)* Zo te zien, zijt gij bij dezelfde bakker geweest als ik.

MELISSA : Nico, zet dat tafeltje eens goed, haal eens wat stoelen uit het salon, leg het tafelkleedje erop, haal kleine borden en tassen, en vergeet de lepeltjes niet, en de suiker en de melk en sacharine voor pa, het potje staat in het klein kastje achter de koffie en breng eens wat servietten mee.

NICO : Ja, ma. *(gaat het huis binnen)*

MOEDER : Ik heb niets gezegd. *(ze gaan rond het tafeltje zitten. Stilte)* En, hoe is het? *(ze knikt veelbetekenend naar de deur waar Nico verdwenen is)*

MELISSA : Altijd hetzelfde.

MOEDER : Heeft hij u nog geslagen?

MELISSA : Sht... Zwijg voor pa.

VADER : *(tegen de muur met zijn materiaalbak)* Naar mij moet ge niet kijken. Horen, zien en zwijgen, ge kent dat wel, die drie aapjes. Hij had in elke geval beter zijn handen gebruikt om die dingen hier er goed in te slaan.

MOEDER : In alle huishoudens is er wel eens iets. Ge moet daar een beetje leren mee leven, zeker? *(Stilte. Alleen een paar rake hamerslagen van vader)*

VADER : Ik moet eerlijk toegeven dat die muur niet zeer geschikt is om er iets in te slaan, maar het zal wel gaan, denk ik. *(hij geeft drie slagen en onmiddellijk daarna waaien opnieuw klanken van een cello over de muur)* Het is daar weer. *(ze luisteren)*

MELISSA : Pa, ge hebt gelijk. Er is iets speciaals aan die muziek. Ik krijg er koude rillingen van.

MOEDER : Op een dag gelijk vandaag is dat nog een voordeel. Pfff... zo warm. Had ik eraan gedacht, ik had ook mijn bain de soleil meegebracht.

VADER : Laat dat zo maar. Ge moet met uw lijf niet te koop lopen. En daarbij ...

MOEDER : Wat?

VADER : Laat maar.

MOEDER : Wat, François?

VADER : Gaat ge aandringen?

MOEDER : WAT, FRANCOIS?

VADER : Gij hebt uw tijd gehad, gij.

MELISSA : Allee, pa, ge wordt oud.

VADER : Och mijn kind, als ge een zekere leeftijd hebt, is dat allemaal zo interessant niet meer als vroeger. Allee, ik zit gisteren te zappen op die stomme televisie en ik ben nog maar drie staties ver of ik had al zeven blote madams gezien. De een goele achter de andere. Ik zeg tegen mijzelf, François, het is ver gekomen. Let op, ik heb er niets tegen, als er mensen zijn die dat graag zien, tant mieux, maar ik wilde eens naar een schone documentaire kijken over papegaaien in het Amazonewoud bijvoorbeeld, nee, blote madams. Nog goed dat ze niet op een stokje zaten. Maar ik geloof dat er wel een bij was die graag kopke krab had geroepen. *(lacht hartelijk)*

MOEDER : *(argwanend)* Wanneer hebt gij daar naar gekeken?

VADER : Binst dat gij uw kelder aan 't dweilen waart, zeker.

MOEDER : Onnozelaar.

VADER : Melissa, meisje, hoe zit dat met de koffie en hoe zit dat met uw vent. Hij moet dat tafeltje nog samen kloppen, zeker?

MELISSA : Ik zal eens gaan kijken. (*gaat weg*)

MOEDER : Zo zagen dat die viool doe.

VADER : Dat is geen viool, Mariette. Dat is een cello. Dat is een grote viool. (*hij luistert*)
Die mens die daar op speelt, moet zeer zeker hard geleerd hebben om dat te kunnen.

MOEDER : Gij hebt nog accordeon gespeeld, hé? En trompet. En zoiets klein om op te blazen. Hoe heet dat ook weer?

VADER : Een mondharmonica, een mondmuziek gelijk we zeggen.

MOEDER : Zoudt ge dat nog kunnen?

VADER : Dat weet ik niet. Daarbij, ik heb geen mondmuziek meer.

MOEDER : Maar uw trompet wel.

VADER : Die ligt in de auto.

MOEDER : Zie, ik zou dat nog eens graag hebben, dat gij op uw trompet speelt.

VADER : Gij zijt niet goed, zeker?

MOEDER : Toch wel, vroeger, als het warm was zoals vandaag en het was stil in de straat, gingt ge uw trompet halen op zolder en ge ging voor het venstertje van het dak staan en ik zag door het venstertje uw trompet blinken in de zon die aan het zakken was, en dan begon ge te spelen, van alle liedjes die wij graag hoorden, gelijk *Mon coeur est un violon* en *Wie schön im Schwarzen Wald* en Ik zie de zon zakken in de zee. Ge weet dat toch nog dat ge dat vroeger deed? De geburen kwamen luisteren en de kleine gasten stopten met spelen en gij maar blazen dat er uw kaken bol van stonden en ge kreeg zo een rode kop dat ik een moment dacht dat ge geen adem meer hadt. En als er een Solex door de straat reed, riep iedereen sht, sht... En als ge gedaan hadt, lag iedereen te slapen en gingen we ook naar ons bed.

VADER : (*Een beetje gegeneerd, maar wel gelukkig, tuit onwillekeurig zijn lippen tot de juiste stand om te blazen*) Dat is lang geleden. Maar ik zou het toch nog kunnen.

MOEDER : Allee vooruit, ga hem halen.

VADER : Wat?

MOEDER : Uw trompet.

VADER : Ik blaas al genoeg van de warmte. En gij hebt er ook een beetje last van, denk ik. (*de cello houdt op.*) Ik zou toch graag weten wie er op die cello speelt. Maar ik kan moeilijk over dat muurtje kijken, he?

MELISSA : (*komt op met allerhande voorwerpen voor de koffie, achter haar aan Nico met een tafeltje*) Ging hij over het muurtje kijken?

MOEDER : Ja, hij wilde weten wie er op die viool speelde.

VADER : Een cello, ik heb u dat al eens uitgelegd.

NICO : Ben ik blij dat dat lawaai gedaan is. We gaan hier onmiddellijk eens andere muziek laten horen. *(zet de radio aan)*

MELISSA : Nico, zet dat stil. Die mens van hiernaast is misschien gestopt omdat hij ons hoorde lawaai maken.

NICO : Elk zijn toer is niet te veel.

MELISSA : *(kwaad)* Zet die muziek stiller, Nico.

NICO : Wat krijgen we nu? Het is niet omdat uw pa en ma hier zijn dat ge van uw oren moet maken.

VADER : *(gaat naar de radio en draait hem uit)* Bon, het probleem is opgelost. Ik kan trouwens niet van mijn koffie genieten, als er teveel lawaai in de lucht hangt.

MOEDER : Nu heb ik wel goesting in een tasje koffie. En niet te lang wachten, alstublieft, want die tweelingtaart zou wel eens kunnen smelten.

MELISSA : *(loopt het huis in)* Hij is klaar. *(Ze komt onmiddellijk terug met de koffie)*

VADER : *(bekijkt de dozen)* Ge zijt nog niet helemaal uitgepakt, zo te zien.

MOEDER : Wanneer zouden ze dat gedaan hebben, François. Een verhuis brengt veel werk mee.

VADER : Jaja, maar algelijk. *(gaat naar de videodoos en neemt er een uit en tracht te lezen)* Ik heb mijn bril niet bij. Tirol. Ah, verhuurt gij documentaires over Tirol ook? Dat is interessant.

MOEDER : Laat mij eens zien. *(ze leest)* Tiroler... Ge moet hem dat niet meegeven. Hij kijkt al genoeg naar de TV.

VADER : Ja? Wanneer?

MOEDER : Als ik mijn kelder aan het dweilen ben. *(Ze eten van de taarten)*

VADER : *(leest het opschrift)* Huisje Weltevree. Jaja. Wij zijn een keer naar Tirol geweest. Met Vakantieplezier. Maar ik heb dan gezegd: nooit meer. Ik zit niet graag zo lang op een bus met al die oude mensen.

MOEDER : Dat was die keer dat hij leren skiën heeft. Ik moet nog lachen als ik er aan denk.

VADER : Gij kreeg zelfs uw skiën aan uw voeten niet.

MOEDER : Hij had betaald voor een uur skiles en ze staan zo met een groepje van een man of vijf te wachten op zo een pleintje totdat de skileraar daar was. Horst Linzenbauer heette hij. En tegen dat het zijn toer was om te leren stappen met die ski's, was hij al twee keer gevallen. En die skileraar riep: nochmals, nochmals, du

keunst es. En in plaats van naar boven, begint hij naar beneden te slieren, precies tussen twee skiliften. Gelukkig waren er een paar jonge gasten die hem konden tegenhouden, anders was hij misschien nog aan het slieren. Hij heeft dan tegen die skileraar gezegd: Heer Linzenbauer, ich gehe ein Jägermeister trinken, das ist auch gut voor die gezondheid. Het is spijtig van het geld, maar zijn skiles heeft precies tien minuten geduurd. Pfff... dat is warm, hé?

VADER : Ik langlaufe liever.

MELISSA : En kunt ge dat beter, pa?

NICO : Dat is niet moeilijk ook.

VADER : Ge zoudt ervan verschieten. Ge hebt ook latten onder uw voeten.

MELISSA : Ze zeggen dat langlaufen veel lastiger is dan skiën.

VADER : Ah, ge weet het.

NICO : Dat kan toch niet moeilijk zijn. Die latten zitten vast in twee sporen.

VADER : Loipen, heet dat, jongen, loipen. En het is niet omdat ge daar met uw ski's in zit, dat ge niet kunt vallen.

MOEDER : Het is goede taart.

MELISSA : Ik zou ook graag eens gaan skiën.

VADER : *(begint op zijn stoel te draaien)* Er mankeert iets met dat stoeltje. *(kijkt ernaar)* Kijk, dat is allemaal plakwerk, dat is allemaal direct kapot. *(begint de stoel te onderzoeken)* Ik heb daar nog een beetje lijm in mijn bak zitten. Ik zal dat een keer arrangeren.

MELISSA : Alstublieft, pa, blijf zitten. Uw koffie is nog niet op en er is nog taart. Het is toch veel gezelliger aan tafel. Gij met uw arrangeren altijd.

VADER : Wie gaat het doen, misschien? Als ik het niet doe, zie ik nog niet direkt iemand die het hem zal aantrekken.

NICO : Ik ging dat morgen doen.

VADER : Gij? Mag ik komen kijken?

NICO : Ik kan niet werken als er iemand op mijn vingers zit te kijken.

MOEDER : Laat hem maar. Terwijl hij met dat bezig is, doet hij geen ander kwaad.

MELISSA : Gaat ge weer naar Het Zwarte Woud, pa?

VADER : Deze keer gaan we met Kerstdag. In hotel 'De Schwanen'.

NICO : Ge zijt er ook vroeg bij.

VADER : *(nog steeds bezig met de stoel)* Dat is om zeker te zijn dat we plaats hebben. We zijn niet alleen die het gedacht hebben om naar het Schwarzwald te gaan.